

LOV OG EVANGELIUM

OPPBYGGET BLAD GITT UT AV NORSK LUTH. LEKMANNSMISJON

Nr. 1

Januar 1980

16. årg.

Herren, er en hjelp i trengsel og anfektelse

Av Øyvind Andersen

Fra salme 3,1-5 leser vi : * En salme av David, da han flydde for Absalom, sin sønn. Herre, hvor mange mine fiender er! Mange reiser seg imot meg. Mange seier til min sjel: Det er ingen frelse for ham hos Gud. Sela. Men du, Herre, er skjold omkring meg, min ære og den som oppløfter mitt hode! Høit ropte jeg til Herren, og han svartet meg fra sitt hellige berg. Sela. * Amen.

Der er angitt i denne salmen, som i så mange av Davids salmer, den situasjon som den er skrevet ifra først av. Det er en salme av David, da han flydde for Absalon, sin sønn. David var i en kritisk og meget vanskelig stilling. Som vi skjønner var det mange fiender som reiste seg imot ham, og en av anførerne for disse fiender er hans egen sønn Absalom. Du kan tenke deg hvordan det er når en far oplever at hans egen sønn stiller seg i spissen for dem som vil ham til livs.

I denne situasjon får David et ord fra Gud. Og det er så underlig at der står en salme av David, men det kan like godt oversettes til David. Den salmen som David her har gitt oss, det er en salme han selv har fått fra Herren i denne situasjon. Han gir oss Guds ord i en vanskelig situasjon, et Guds ord som han selv

har fått, og som han selv er blitt hjulpet ved.

Det er et budskap til alle som er i vanskelige situasjoner. Og det er mange som hører på meg idag som har det omtrent slik som David: Herre hvor mange mine fiender er, mange reiser seg imot meg. Du vet kanskje litt om det, der er mange som reiser seg imot deg fordi du tror på Jesus, du møter en motstand som du ikke kan rå med, og du vet ikke riktig hvordan du skal inrette deg, og det kan være vanskelig nok. Men det er noe som er ennå vanskeligere, og som David seier videre her, Mange sier til min sjel: Det er ingen frelse for ham hos Gud

Har du oplevt når de anklagene kommer inn over deg? at nå kan det ikke nyte for deg lenger, nå har du stelt deg slik at det ikke lenger er frelse for deg hos Gud. Gud er nådig nok, Gud er god nok, men du har sviktet, med din synd har du gjort det slik at Gud med den frelse han har ikke lenger kan komme deg til hjelp. Her kommer veldige anklager, og en vet ikke hvor en skal vende seg hen, ingen unnskyldning har en å falle tilbake på, og ingen utvei kan en se menneskelig talt.

Omgitt av indre fiender og av ytre fiender står David, og det er i denne situasjon han har fått et Guds ord. Det er ikke noe lite ord: Men

du Herre, sier han, er et skjold omkring meg. Et skjold, det er det som er til verge og til vern. Gud er et skjold omkring dem som frykter ham, står det andre steder i Guds ord. Herren er mitt vern, for hvem skal jeg frykte, står det f.eks. i salme 27.

Når Herren er skjold, så er han u gjennem trengelig, for å tale på menneskeleg vis. Det er et skjold som er helt sikkert, og ingen fiende trenger igjennem det skjold. Du Herre er et skjold omkring meg, og han fortsetter: **Min ære.** Han som har så mange anklager, og som vet at han har sviktet på så mange vis, han har allikevel en ære, og denne æren er i Gud.

I salme 62 sier han: **Hos Gud er min frelse og min ære.** Vi har fått en ære hos Gud du og jeg også, og det er Guds egen sønn som er ved Guds høgre hånd. Han har gjort det vi skulle ha gjort, men ikke kan på grunn av vår synd, og han har blitt det vi skulle ha vært men ikke er, han er vår rettferdighet, og der hvor det er rettferdighet, der er det også ære for Gud, fordi etter Guds ord hører ære og rettferdighet nøy sammen.

Når David sier at Gud er hans ære, betyr det også at Gud er hans rettferdighet. Guds ord sier også at Gud gir nåde og ære. Han ikke alene gir nåde på den måten som vi tenker på det menneskelig vis, men vi blir fremstilt for Gud som om vi aldri skulle ha gjort noen synd, vi får vår ære igjen i den frelse som Gud har gitt oss.

Dette er ord som synes underlige i en situasjon når alt synes håpløst og umulig, som det så ut for David. Men du, Herre, er et skjold omkring meg, min ære, og så kommer det: **Den som opløfter mitt hode.** Det er et stående uttrykk på hebraisk, å opløfte sitt hode er det samme som å få seier over sine fiender. Når det står Gud opløfter mitt hode betyr det: Gud gir meg seier over alle mine fiender, Jesus har seiret over alle våre fiender. Det skal du vite som kjenner deg dømt og anklaget. Jesus har tatt bort dommen som du elles skulle bære,

Jesus har seiret over synden, Jesus har seiret over djevelen han som binder oss har Jesus bundet så vi blir fri, Jesus har seiret over verden. I verden har I trengsel, og det får vi opleve, men frykt ikke, sier Jesus, jeg har overvunnet verden

Han har også seiret over vårt gamle menneske for vårt gamle menneske ble korsfestet med ham, og da Jesus døde da ble synden i vårt gamle menneske prinsipielt brutt ved Jesu Kristi død på korset, forat også vi ved troen på Jesus skal ha seier over vårt gamle menneske. Du kan nevne hva du vil, alle våre virkelige fiender har Jesus seiret over, derfor kan det være som David sier videre i denne salmen, og det er forat du og jeg skal si ham det etter i vårt hjerte: Høit ropte jeg til Herren, og han svarte meg fra sitt hellige berg. Du får lov å rope til Herren, og du får svar, men nå skal du legge merke til hvor svaret kommer fra: **Han svarte meg fra sitt hellige berg.**

I den gammeltestamentlige tid var det Jerusalem som lå der opp i mellom fjellene. Der opp i Jerusalem åpenbarte Gud seg for Israel, men der opp i Jerusalem var det også at Jesus døde på korset for våre synder, der opp i Jerusalem var det at seieren ble fullført for hele menneskeheden.

Gud svarer meg og deg fra sitt hellige berg, det vil si fra Golgata, det er Guds hellige berg for deg og meg. **Derfra kommer svaret!** Når du roper til Herren i din nød, og ikke minst med alle de anklager inne i deg som sier at det ikke er noe håp for deg, må du finne svaret i det som Guds ord sier er skjedd for deg på Golgata kors. Der kommer svaret: Han svarte meg fra sitt hellige berg.

Det er underlig å se det som står videre i denne salmen, som vi ikke akkurat leste nå, men du kan ta for deg salme 3 og lese den videre selv. Den visshet om seier, som kommer til uttrykk der: Jeg la meg og sov inn, og jeg våknet, for Herren støttet meg, sier David. Jeg frykter ikke for titusener av folk som har

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppen av friviljuge gaver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400
Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing, adres seforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Tore Harestad,
4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

S. Botnens Boktrykkeri

Det betyr at alle hans virkelige fiender ar avvepnet, de kan ikke gjøre ham noe lenger. Vistnok er fiendene runt omkring ham, han kan se dem alle vegne men han vet en ting helt sikkert: Disse fiendene kan ikke skade ham, fordi Herren er hans skjold, Herren er hans ære. Herren er den som opløfter hans hode, Herren svarer ham fra sitt hellige berg, og David ser hvordan hele frelsen skal fullbyrdes der oppe i Jerusalem. Han ser i Ånden ham som skal komme, for David vidner om Messias som skal komme og ta bort våre synder. Dette setter han sin lit til, og ved dette blir han fri.

Dette er det du skal sette din lit til. Det er en ting jeg vil si om de anklager som kommer i ditt hjerte fordi du tror på Jesus: **De er falske.** Ingen har rett til å anklage deg eller meg fordi vi tror på Jesus, for den som tror på Jesus gjør i ordets aller egentligste mening Guds vilje.

Så ta imot dette, og søk svaret der du finner det: **Hos Jesus.** Amen.

reist seg imot meg rundt omkring. Det er sterke ord det. Reis deg Herre, frels meg min Gud, for du har slått alle mine fiender på kinnbenet, du har sønderbrutt de ugadeliges tenner.

Avskrift fra lydband fra den Lutherske Timen i Norea Radio, med løye fra Andersen og Norea, ved A. L.

Under korsets tegn

Av Carl Fr. Wisloff

Da sa Jesus til sine disipler: Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. Matt. 16.24.
Men jeg vil på ingen måte rose meg av noe annet enn vår Herre Jesus Kristi kors. For ved det er verden korsfestet for meg og jeg for verden. Gal. 6. 14.

kors på himmelen, og det ble sagt til ham: Ved dette skal du seire.

Dette har keiseren fortalt til biskopen og kirkehistorikeren Eusebios, som også sier at Kristus viste seg for keiseren natten etterpå og ba ham bruke korstegnet på sin fane og på soldatenes skjold. «Ved dette tegn skal du seire.»

Den historien får enhver tenke som han vil om.

Men i hvert fall - vi kan godt ta til oss tanken

Keiser Kopstantin har fortalt om et syn han hadde før ett av sine store slag. Han fikk se et

om korset som vårt tegn. For ved dette kors skal vi seire. Det er sikkert nok.

Da tenker vi aller først på det kors som Jesus bar ut til Golgata, det kors som han led og døde på.

Bibelen sier: For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst er det en Guds kraft. 1. Kor. 1, 18.

Ordet om korset er det kristne budskaps store ord. Det forteller oss at her døde Guds Sønn for oss under Guds vrede. Gal. 3,13. Her gikk Jesus Kristus, Guds Sønn og vår bror, som vår stedfortreder inn under den evige straff som rettelig skulle ha rammet deg og meg. Han ble såret for våre overtrødelser og knust for våre misgjerninger. Es. 53.

Jesus er vår frelser, sier vi med rette. Fatter du da hva det er han har frelst oss fra? I Skriftens lys ser vi hva som er menneskenes egentlige nød: Guds vrede. Vi er under Guds vrede for våre synders skyld.

Det er dette som er menneskens nød. Det er mange farer som truer: Døden, djevelen, fortapelsen - synden og alle onde makter - alt truer oss.

Ja, men intet av dette hadde noen makt over oss hvis det ikke var for Guds vrede. Fordi Gud er vred, derfor er det at alt dette får herje slik med menneskenes barn.

Skulle vi bli frelst, måtte Guds rettferdige vredes dom skje fyldest. Den dom tok Jesus på seg. Og så er den frelst som tror på ham.

Jesus er det Guds lam som bar verdens synd. Joh.1,29.

Hele kristenlivet står under korsets tegn, for vi kommer aldri i noen annen stilling overfor Gud enn denne at vår rettferdighet for Gud er Jesus Kristus som døde for oss. Rom. 3,21-26. 1. Koe. 1, 30.

Jesu Kristi kors er seierens tegn. Det blir sagt om dem som kommer hjem til Gud at de har seiret over Satan « i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet -» Åp. 12,11.

Om dette er det mye å si. Her må vi nøy oss med å streke kraftig under det.

For vi må si noe også om vårt kors, det kors vi bærer som kristne. Kristenlivet står også i det korsets tegn.

Jesus sier: Den som ikke tar sitt kors opp og følger etter meg, er meg ikke verd. Matt. 10,38. Og han har sagt til sine disipler: Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. Matt. 16,24.

Kristenlivet står under korsets tegn, en kristen er en korsbærer.

Har du noen gang lest i Søren Kierkegaards bok «Indøvelse i Christendom»? Her skriver han først om «innbydelsen»: Kom til meg alle som strever og har det tungt å bære, sier Jesus. Kierkegaard skriver så fint om Jesu kjærlige innbydelse som gjelder alle, alle utenunntagelse selv den mest syndige og forkomne. Og han slutter dette avsnittet slik: «Ak, men hvis der nu var En, der var saa elendig, at han ikke kunde komme -o, et Suk er nok, at du sukkes etter ham, det er ogsaa at komme.»

Men så følger i boken en side hvor det bare står ett ord: «Stansningen» Hva skulle det være å stanse ved her? En skulle vente å se en strøm av mennesker som fulgte den kjærlige innbydelse. I stedet ser vi folk rømme vekk fra Jesus så fort de kan, det er som om han hadde sagt: Bort fra meg, I forbannede - i stedet for: Kom hit!

A jo, sier Kierkegaard, saken er klar nok. Grunnen ligger i ham som innbyr oss. Han har nemlig et kors å legge på oss. Du må gjøre opp med ham for dine synder. Og så må du følge ham

Dette er alvorsord som vi ikke har rett til å glemme.

A følge Jesus vil blant annet si å fornekte seg selv.

La oss se på fortellingen om Peter som fornekket Jesus. Da ser vi hva det er å fornekte noen.

Du er en av hans disipler, så de til Peter.

Nei, sa Peter. - Men de kom igjen, og sa: Du er en av hans disipler. Da ga Peter seg til å forbanne seg og sverge: Jeg kjenner ikke det mennesket. - Det vil si: Jeg vet ingen ting om ham, han angår ikke meg - det er likegyldig for meg hvordan det går med ham!

Hva vil det da si å fornekte seg selv? Det vil si å innta den samme holdningen overfor seg selv som Peter inntok overfor Jesus: Jeg kjenner ham ikke, bryr meg ikke om hvordan det går med ham! Det kan gå som det vil med meg!

Å, men dette er svære saker, hvem av oss kan makte det? Er det noe vi ikke liker, så er det å fornekte oss selv.

Det er som en smertefull død. Ja, og det er derfor kristenlivets tegn er et kors, ditt kors.

Noen gamle lærere i Guds rike har skjelnet mellom det «indre» og det «ytre» kors.

Det ytre kors - det er alt det en kristen må gå igjennom fordi han er en kristen og følger Jesus. Som kristne er vi fremmede i verden. En kristen blir ikke veldig populær i verden. Jesus advarer og seier: Ve eder om alle taler vel om eder! Luk. 6, 26.

Det skulle vel ikke være slik at vi er blitt altfor strømlinjeformede nå for tiden? Er vi blitt for forsiktige med å tale om slikt som verden ikke liker? Jeg er redd for det.

Snakk ikke for mye om sant som folk ikke liker, blir det sagt idag. Snakk ikke om fortapelsen, si ikke noe om helvete! Absolutt ikke i NRK - og helst ikke ellers heller.

En må ikke være altfor striks med det 6. bud. Vi får vennlige vink om det. Ikke si at all seksuell omgang utenfor et lovlig ekteskap er synd. Ikke vær så skräskker, ikke vær så dommesyk! Folk liker ikke slikt.

Er det verden som er blitt vår målestokk? En skulle mest tro det somme tider.

Om vi taler som Guds ord taler, da kommer kritikken! Og den er ikke lett å bære. - La oss ikke bruke sterke ord, vi har ikke gått igjennom så altfor mye for Jesu skyld og for Guds ordas skyld, vi norske kristne av idag. Vi har

ikke båret så tunge kors, de fleste av oss.

Men noe vil det alltid være. Og det er ikke mer enn et par timers flyreise, så ville vi finne noe som i sannhet får lide for sin tro. La oss ikke glemme dem.

En kristen er fremmed i verden. Han får føle det på mange måter.

En får for eksempel lide baktalelse og høre onde ord. Men, sier Johan Arndt, det er vår største trøst at Kristus og alle hellige måtte lide det samme. * Mange helgener har gått foran deg på denne trengsels vei. Du er ikke alene der. Den Herre Kristus går først, og bak ham går en fariseer og spotter ham. Deretter går Moses fram på denne vei, og Kora og Abirams flokk følger etter med spott (4. Mos. 16). David går fram på denne vei, og Simei går etter og banner og skjerner på ham. (2. Sam. 16, 5.) Og slik er det videre på denne vei,* sier Johan Arndt. Han visste av erfaring hvor sant det er. Bakerst går så du og jeg - gjør vi det?

Vi synger:

Hos Gud er idel glede
Men før jeg kommer der
jeg må bland torner trede
og bære byrder her.

Jeg bytter ei med dårer
som har sin glede her.
Jeg heller gjennom tårer
og sukk min utsed bær.

Slik er det. Den fullkomne glede, den som ikke er blandet med noen sorg, den finnes hjemme hos Gud. Her nede er gleden blandet med motgang, forfølgelse, vanære - motgang for evangeliets skyld.

Si ikke til folk at kristendom bare er glede og

lykke og gode dager. Sant nok: Da han vant mitt arme hjerte, grep jeg livets lykkekrans. - Men så lenge jeg er i verden, vil gleden være blandet med tårer. Vi skal gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler, og de som vil leve gudfryktig skal bli forfulgt. Ap. gj. 14,22. - 2. Tim. 3, 12.

For en kristen lever under korsets tegn.

Men det er også noe som har vært kalt «det indre kors». Det er den indre nød og anfektelse som den troende må erføre. Og her er mangt å tenke på.

Hva er anfektelse? En hører ikke mye om det nå for tiden. Mange kjenner knapt ordet, for de hører det aldri brukt. Men anfektelsen kjenner de - de får bare ikke den hjelp som det er å høre om den ut fra Guds ord og den kristne erfaring.

Selv ordet «anfektelse» sier mye. Det sikter på den situasjon da en kjenner at alt fekter imot en - alt stirr imot en. Guds hellige lov stirr imot meg, engster meg og minner meg om mine synder - samtidig som den taler til min sammittighet om Guds forferdelige vrede over synen.

Djevelen stirr imot meg og minner om mine gamle synder. Husker du det, sier han. Husker du det du gjorde og sa den gangen. Husker du den gangen du hadde så god anledning til å gjøre noe godt, sier han - men du gjorde det ikke. Tror du det er plass for en slik hykler som deg i Himmelten -.

Lykkelig den som i denne nød har lært å ta sin tilflukt til evangeliet, så han kan holde ordet om Jesu død og blod opp mot denne anklager. Han kan da be Satan vike bort, han kan stoppe munnen på ham ved å vise til Jesus som betalte all syndegjeld og som lar meg stå fullkommen rettferdig for Guds domstol i sin egen rettferdighet. Lykkelig han!

Men tro ikke at dette er gjort unna en gang for alle. Det kan komme igjen, for noen oftere for andre mer sjeldent. Men det er visst ingen som slipper. For vi lever under korsets tegn.

«Du oppdrar oss ved kors og trengsel for ditt

rike», het det i kirkebønnen. Lenge kunne jeg ikke forbinde noen klare forestillinger med den bønnen-en kan ikke det når en er barn. Men tider kom da en skjønte det. Da ble dette en nødvendig bønn å bø.

Kristenlivet under korsets tegn.

Er kristenlivet slik? Vel, kristenlivet det er mange ting, men det er også bl.a. dette. For vi lever under korsets tegn. Det er ikke bare Hosianna og Halleluja! Si ikke det til folk. For så-hva skjer da? Enten blir de skuffet og går sin vei, for de får det ikke til, eller også prøver de å få det til og narrer seg selv til å tenke at de har klart det. Tal ikke bare om denne fullkomne glede som skal være så makeløs. Men tal til folk om at de i all sin nød, all sin motgang, all sin plage, skuffethet over seg selv, lever **under korset**. Vi er under korset sålenge vi er i verden.

Ja, det er slik det er. Gud er vis, allmektig, allkjærlig. Gud er bare god. Men han har skjult alt det han har under sin tilsynelatende motsettning. Hans godhet tar seg for oss kortsynte og korttenkte mennesker ut som bare hårdhet og ubarmhjertighet, så du roper i natten og sier: kjære Gud, hvorfor skal jeg gå igjennom så mye? Hans kjærlighet ser ut som strenghet. Hans visdom ser ut som dårskap, slik at en hvilken som helst viktigper kan gjøre seg morsom på bekostning av Bibelen. Ja, vi ser Gud bakfra. Vi er under korset. Det er ikke før vi kommer hjem til Gud at vi ser ham helt og fullt som han er.

Om vi makter å se livet vårt i dette lys - om vi makter å se alt vi opplever av motgang og vanskeligheter og prøvelser **under korsets tegn**?

Sant nok, mye av våre motganger og prøvelser er vi selv skyld i, men ikke alt. Det er en der oppe som «oppdrar oss med trengsel og kors» for sitt rike. Om vi klarte å forstå det så ville mangt ta seg annerledes ut.

Du sier til Gud: hvorfor dette, hvorfor dette? Hvorfor rammes jeg av det, hvorfor har jeg så mye motgang. Hvorfor, kjære Gud, ja, hvorfor? Svaret er: Det er korset.

Paulus hadde en torn i kjødet. Og han bad Gud om å ta det bort. Han tenkte nok: Jeg skal bli så mye bedre kristen og apostel hvis du tar det fra meg. Nei, sa Gud. Jeg tar det ikke fra deg, for min kraft fullendes i din skrøpelighet. Det sa Gud. 2. Kor. 12.

Det hende seg en gang ute på Fornebu at et fly ikke kunne gå ned på normalt vis, for det var noe galt med hjulene. Det måtte «buklande», og det får en være glad for å slippe å være med på. Det var svære greier. De måtte sprøyte såpeskum utover og det sto brannbiler og sykebiler på rekke og rad for å rykke inn hvis noe skulle skje. Opp i flyet fikk de beskjed om å spenne sikkerhetsbeltet godt fast, ta av briller og gebiss om du har, og lene seg godt forover, - for nå gjelder det. Så gikk det bra.

Blant dem som hadde vært med i flyet, leste jeg i avisene, var det en ung kone som hadde med en liten jente på 3-4 år. Det var ikke greit, for hun likte så godt å gå rundt å hilse på folk. Men jeg måtte holde henne fast på fanget, sa den unge konen, og det ville jenta ikke.

Jeg synes jeg ser det: Det var morsomt å gå rundt slik, så sier folk: se på den deilige vesle jenta! Så kommer mor og setter henne på fanget. Men langt ifra, hun har ikke noe lyst til å sitte på fanget. Hun gjør seg stiv som en pinne og skriker av alle krefter - jeg vil ut og gå! Hva gjør en da? Hvordan skal en forklare ei 3-4 års gammel jente at nå skal vi buklande for hjulene vil ikke ned? Det nytter jo ikke. Det er bare en ting å gjøre, det er å ta jentungen og si: nå sitter du stille! for nå gjelder det livet, enten du skjønner det eller ei.

Det kan vel være at Gud har måttet ta deg og meg noen ganger og holde oss fast på en måte som vil like veldig dårlig. Ja, det har jeg opplevet. Men det er tungt det. Men da må jeg tenke at jeg er under korsets tegn. Han kan ikke forklare meg det nå, for jeg har ikke forutsetninger for å begripe det. Jeg spreller og skriker og vil løs og gå, men han holder meg

fast fordi han er god, for det er ikke noen annen måte han kan få meg hjem på, enn at han holder meg under korsets tegn.

Om du og jeg kunne se livet vårt under det lys, kunne ikke det være til god hjelp i livets mørke stunder? Jeg tror det.

- En sak til. Jeg vil at min kristendom skal være vellykket, seirende, sterk. Men så blir det ikke alltid slik som vi gjerne ville. Hva skal vi gjøre med det? Ja, Bibelen har mye å si. Den taler om kraft, åndsmakt. Åndens hjelp til seier, slik at du kan korsfeste kjødet og la det nye menneske leve. Det er både sant og visst

Men husk nå fremfor alle ting: Du er under korset. Tenk aldri at du er «ovenpå», at du ikke har noen ting å stri med lengre, at du er så full av nåde og kraft at det er som om du alt er i himmelen!

Det er tydelig at Paulus hadde en mistanke om at korinterne var blitt svært så vel tilfreds med seg selv. De hadde alle nådegaver. 1. Kor. 1, 7. Og det var jo godt. Men det ser ut til at de var svært store i egne tanker i den anledning. * dere er alt blitt mette * - sier apostlene til dem - *dere er alt blitt rike! Uten oss er dere blitt herrer! Ja, gid dere var blitt herrer, så vi kunne herske sammen med dere!* 1. Kor. 4, 8 f.

De følte seg som om de allerede var kommet fram til Himmelens land og ikke hadde noe å stri med lengre. Apostelen selv kjente det ikke slik. Les fortsettelsen: «For meg tykkes at Gud har vist oss apostler fram som de ringeste, som dødsdomte--- vi er dårer for Kristi skyld, men dere er kloke i Kristus. Vi er skrøpelige, men dere er sterke. Dere er hedret, men vi er æresløse.»

De var i egne tanker så «åndelige» at de følte seg ganske ovenpå. Men stakkars den kristen som får det slik.

Det kan være en fare her-til alle tider, ikke minst i vår tid. Du er blitt så åndsfylt at du har bare seier å fortelle om. Du er ikke en fattig synder lenger, frelst av nåde. - Vokt deg da!

Det er de små og hjelpløse Jesus er kommet for å ta seg av.

Kingo har lært oss å synge om det:

Aldri er jeg uten våde
Aldri dog foruten nåde
alltid har jeg sukk og ve.
alltid kan jeg Jesus se.
Alltid trykker mine synder
alltid Jesus hjelp tilskynder.
Alltid er jeg stedt i tvang.
alltid er jeg full av sang.

Slik er det å leve som en kristen under korsets tegn.

Men da får vi også leve i denne bønn, som den gamle mester formet for oss:

Akk, men Jesus, jeg vil bede,
hjelp du til at troens glede
frem for synd og sorger må
alltid overvekten få.

Et eller annet sted har jeg lest om en mann som drømte at han var kommet til Himmelten. Der var det mange underfulle ting å se. Blant

annet ble han vist inn i en stor sal hvor de hadde en veldig samling av kors - store kors og små kors, noen uhyyggelig svære, andre lettere. Det ble sagt til mannen: Du skal snart tilbake til hverdagslivet ditt, men se deg nå godt omkring og velg det korset du synes er **lettest** å bære-så skal du få ha det på ryggen resten av livet!

A. tenkte mannen, det var deilig, for det kors jeg har hatt å bære er så tungt. Han ga seg tid og valgte omsider det minste og letteste han kunne få øye på.

Da sa en stemme til ham: Nå valgte du akkurat det korset som Herren alt har lagt på deg. Du valgte ditt eget kors. For det var det letteste Herren kunne finne i sin godhet.

Så våknet mannen, og hadde fått noe å tenke på.

Korset er tegnet - seierens tegn.

Fra «Utvælgelsen i Kristus»

Kven er Jesus frå Nasaret?

Dette spørsmålet har menneske våre usamde om til alle tider. I dag går diskusjonen høgt i aviser, radio og fjernsyn om Jesus er født av ei møy, om han er son av Josef eller han er Guds Son. Det er teologar, ja prestelærarar, som meiner og lærer at Jesus var eit vanleg menneske med menneske som både mor og far. Dertil så seier dei at det har liten betydning, han som er midtpunktet for all kristen lære. Det blir også sagt og lært at Jesus har aldri sagt sjølv at han er Guds Son.

Ja, det naturlege, vantru og religiøse menneske, det har aldri vore samd med den truande og gjenfødde kristen om kven Jesus er. Ingen kan sjå Guds rike eller koma inn i det

utan han vert fødd av Anden, seier Jesus (Johs. 3.kap.).Guds ord er ikkje gitt til eiga tyding, det vil seia ved menneskeleg forstand og lærdom, men dei heilage Guds menn tala drivne av Den aheilage Ande, difor må også Skrifta sitt ord tydast for oss ved Anden og kan berre takast imot ved trua.

Slike diskusjonar som dei me nå ser og høyrer i aviser, radio og fjernsyn er färlege for mange, for som kjent kan ei løgn seiast så mange gonger at den blir trudd. Jesus spurde ein gong læresveinane sine: Kven seier folk at Men neskesonen er? Kven seier då de att eg er? Svaret var at folk trudde han var ein av profetane, altså eit menneske. Men Peter svara for

læresveinane: Du er Messias, den levande Guds Son. Jesus svara: Sæl er du Simon, det er ikkje kjøt og blod som har openberra deg det men Far min som er i himmelen.

Slik er det også idag, det er berre Gud som kan openberra for oss kven Jesus er, og det har betydning for tid og æva kven me trur Jesus er, og at me kjenner han rett. Ein sangar seier:

«Kva tykkjer du om Jesus Krist? Det må du, syndar, vita visst så du kan Herren svara. For finn du ikkje svaret før, når han ein dag som domar spør, då vil du ille fara. - For er han berre Davids son om og så stor som Salomon i visdom, makt og æra, han ennå ikkje er den mann som liv den døde giva kan, og sæl ein syndar gjera»(Sangboka 165).

Det er ikkje rett og ikkje sant at det har liten betydning korleis Jesus kom til verda, om han har ein jordisk far som alle andre menneske eller er Guds Son. Heile vår frlse avheng av at Jesus er både sant menneske og sann Gud. Om det var sant det falske lærarar lærer, at Jesus er unfanga av ein jordisk far og fødd til verda som alle andre menneske, då kunne han ikkje vera verda sin frelsar, og han måtte døy for sine eigne synder, og kunne ikkje sona verda sine synder ved sitt blod. Ein slik Jesus er ein annan Jesus enn den skrifta forkynner, og kan ikkje vera mittpunktet i all kristen lære, men er mittpunktet i antikristens lære. Paulus talar om den i 2.Kor.11,3-4: «Men eg ottast at liksom ormen dåra Eva med si svikråd, såleis skal og dykkar tankar verta skadde og snudde bort frå den einfalde truskapen mot Kristus. For om det kjem ein og forkynner ein annan Jesus, som me ikkje har forkynt, eller de får ei onnor ånd, som de ikkje før har fenge, eller eit anna evangelium, som de ikkje før har motteke, så ville de tila det godt.

Berre som eit fullkome menneske, utan synd, og som Guds Son, som sann Gud og sant menneske kunne han vera verda sin frelsar og forsonar. Det lærer Den heilage skrifta klart. Me les i Hebr.7, 24-fg.: **For me laut hava ein**

sovoren ø-vsteprest (frelsar) som er heilag, u-skyldig, rein, skild frå syndarar og opphøgd over himlane. Og så fortset kap. 8,1: **Men ei hovedsak i det som her vert sagt, er: Me har ein sovoren øvsteprest** som sette seg ved høgre sida åt kongsstolen til Majesteten i himlane. Difor kan han fullkomeleg frelsa dei som kjem til Gud ved han (Hebr. 7,24-25).

Det er **Guds under** vantrua og det naturlege menneske ikkje kan forstå og akseptera. Det var også vanskeleg å forstå for Maria, då engelen kom med bod om at ho skulle bli med barn og føda ein son, og kalla han Jesus og kallast Guds Son. **Korleis kan det gå til, når eg ikkje veit av mann?** sa Maria.

Den Heilage Ande skal koma yver deg, og krafta åt den høgste skal skyggja over deg,svara engelen. **Difor skal og det heilage som vert født, kallast Guds Son.** Luk. 1,28-35.

Dette kan den menneskelege fornuft ikkje forstå, men den gjenfødde som trur, han trur det fordi Gud har sagt det i sitt ord. Skulle noko vera for vanskeleg for Gud? han som har skapt alt og oppheld alt. Ingen ting er umogeleg for Gud, seie Jesus.

Jesus er forresten eldre enn frå sin fødsel i Betlehem. I Johs.evang. kap.1 står det at han var til i opphavet, at han då var hjå Gud, og at alle ting blei til ved han og utan han har ikkje ein einaste ting vorte til av alt det som har vorte til. I same kap. står det at han blei kjøt og feste bu millom oss, det vil seia at han let seg føda inn i vår slekt, blei ein av oss menneske - men utan synd av di han også var Gud.

Dette let seg ikkje forklara på menneskeleg vis, men me kan tru det av di Gud har sagt det og gjort det, og beivist det ved oppfyllinga av Guds ord og løfter gjennom profetane ved Jesu fødsel, ved hans liv på jorda, ved hans stedfortredande død på Golgata, og ved hans oppstoda frå dei døde tredje dagen. Sjå Esa.9,6-7 og kap.53. Hebr.1,1-fg.

Dette er så avgjerande for vår frlse og salighet, at om ikkje Jesus er Guds Son, då er

me ennå i våre synder og evig fortapte. Paulus skriv til dei som ikkje trur at Jesus er oppstaden frå dei døde: Er ikkje Jesus oppstaden frå dei døde, er vår forkynning og tru fåfengd, då er vår tru gagnlaus og me er endå i våre synder, og dei fortapte som er avsovna i trua på Kristus (1.Kor.15). På same måten er det om ikkje Jesus Kristus er Guds Son, men berre eit menneske framkomen av menneskeleg sæd. Gud talar om Jesus gjennom Peter i 1.Pet.

1.kap. om han som kjøpte oss fri frå våre synder ved sitt dyre blod, han som var kjend fyreåt, fyr verda vart grunnlagd, men vart openberra ved enden av tidene - det vil seia ved sin fødsel - for vår skuld, så me som trur på han som vekte han opp frå dei døde, som er etterfødde, **ikkje av forgjengeleg sæd, men ved uforgjengeleg sæd, ved Guds ord, som lever og varer.** Han fortset at alt kjøt er som gras og all herlegdomen hjå det som blom på gras: graset visna og blomen på det fell av.

Slik er det med alt som er runne fram av menneskeleg sæd, det er forgjengeleg, syndig og fortapt. Men Herrens ord varer i all æva, det er det ord som er forknyt for dykk ved evangeliet

Når det blir sagt og lært at Jesus sjølv aldri har sagt at han er Guds Son, så er også det ei usanning eller løgn. I Luk.22,66-71 les me om at styremennene åt folket, øvsteprestane og dei skriftlærde - det vil seia den tids teologar førde Jesus fram i rådmøte sitt og spurde han: **Er du Guds Son?** Om eg seier det åt dykk, trur de det ikkje, svara Jesus, og om eg spør så svarar de ikkje. Men heretter skal Menneskesonen sitja ved høgre handa åt Guds allmakt. Då spurde dei alle: **Er du Guds Son?** Han svara **De seier det, Eg er det.** Kva skal me med fleire vitnemål? sa dei då, **no høyrdé me det av hans eigen munn.**

Slik står det i Guds ord, og ein lekmann må undrast og spyrra korleis ein teolog og prestelærar les Guds ord, når han kan seia at Jesus aldri har sagt at han er Guds Son.

De kjære , tru ikkje kvar ei ånd, men prøv åndene om dei er av Gud!(1.Johs.4,1). Slik formanar apostelen Johannes, og legg til at mang falske profetar har gjenge ut i verda. Og Jesus seier at me skal ta oss i vare for dei falske prof. som kjem til oss i saueham(Matt.7,15).

Og me kan berre prøva dei på Guds ord, om dei talar som Guds ord, dei forkynner den Jesus som Bibelen forkynner. Og kva lærer så Bibelen at Jesus er?

At Jesus var i frå opphavet, før verda var skapt, ved enden av tidene blei han openberra og feste bu hjå oss, unnfanga ved den heilage Ande og fødd av móya Maria, var sant menneske og sann Gud, Menneskesonen og Guds eigen Son, fødd inn under lova for kjøpa dei frie som var under lova så me skulle få barnerett. Det som var umogeleg for lova på grunn av kjøtet, det gjorde han då han levde eit fullkomne liv i staden for oss. sona våre synder ved sitt stedfortredande offer, der han tok synda si løn som er døden ved å gi sitt liv og blod for oss, og er enden på lova til rettferd, for opp til himmelen, set ved Guds høgre hand, og skal koma att andre gongen til frelse for dei som trur på han og ventar på han.

Dette var i korte trekk litt av det viktigaste Bibelen lærer om Jesus Kristus,Guds einborne Son

Kvar den som trur at Jesus er Kristus, han er fødd av Gud(1.Johs.5,1). Alt det som er født av Gud, det sigrar over verda, og dette er den siger som har sigra over verda: vår tru. Kven er det som sigrar over verda, utan den som trur at **Jesus er Guds Son?** Tek me imot vitnemål av menneske, så er Guds vitnemål større. For det er Guds vitnemål i seg sjølv, den som ikkje trur Gud, har gjort han til ein ljugar, av di han ikkje har trutt på det vitnemålet som Gud har vitna om **Son sin.** Og dette er vitnemålet at Gud har **gjeve oss æveleg liv og dette livet er i Son hans.** Den som har Sonen, har livet. Den som ikkje har Guds Son, han har ikkje livet.(1.Johs. 5. kap).

Djevelens kunstgrep

Forkynnelsen i vår tid gir oss lite rede på djevelen og hans sløge angrep, derfor vil jeg om mulig gjøre et lite forsøk på å peke på noen av dem. Når djevelen kommer med sine sløge angrep på en slik måte at det kalles for kunstgrep, da må vi vel forstå det slik at de er vanskelig å forstå, at de kommer fra ham, og derfor vil mange bli dratt med uten å skjonne det.

Den som følger med i Bibelen, og i det som blir skrive og forkjent elles, med dette for øye, han vil se at djevelen er ute mange steder for å forføre menneskene. Vi vil også få merke det når vi forsøker å tjene Jesus og menneskene ved å gjøre noe for Ham. For djevelens måte å arbeide på, det er alltid å forsøke å hindre Guds verk. Han prøver å få de troende til å gå sine ærender, som vi har et godt eksempel på da Peter forsøkte å hindre Jesus å gå lidelsen og dødens vei, og Jesus sa: Vik bak meg Satan! For du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene til. Det var et forsøk på å hindre det Guds verk han var sendt for å gjøre til menneskenes frelse.

Har du merket at også når du skal gjøre noe for Jesus, da går satan med og vil hindre deg. Om du og jeg hadde fått se hvor mye djevelen har hindret oss fra å gjøre ville vi aldri tro det. Tenk bare på alle de listige kunstgrep han gjør for å hindre menneskene fra å bli frelst. Et menneske kan jo gå og høre Guds ord hele sitt liv, uten at de blir frelst og kommer til troen. Må ikke det kalles et kunstgrep? Og der han

Den som fører ein av mine små, anten det er ved falsk lære og forkynning, eller ved å sleppa til falske lærarar i Guds forsamling, han var betre faren om han fekk ein kvernestein om halsen og blei søkt i havet, seier Jesus. (Matt. 18,6-11.)

Amund Lid

ikke kan hindre et menneske fra å komme til troen og bli frelst, der setter han inn sine listige angrep for å hindre dem fra å nå målet hjemme hos Herren.

Først og fremst forsøker han å få dem til å tro at det går an å leve med Gud uten å leve i ordet. Rosenius sier at kan han få deg bort fra ordet, da kan han siden få deg hvor han vil. Vi leser om hungersnøden ute i de fattige land, og ser i fjernsyn hvor elendige de ser ut, og det er underlig hvor lenge de kan leve med lite mat. Slik kan vi også bli når det gjelder vårt gudsliv, der det på det åndelige området finnes mange utsultede og nedforkomne, for de har glemt eller er hindret fra å ete brødet fra himmelen som gir liv. Det står i ordet at vi skulle vokse opp til Kristus, men sannheten er at mange lever som barn eller krøplinger, selv om de etter tiden skulle vært lærere, som det står i Ordet.

Jesus prøver på alle måter å tilføre oss av sin fylde, mens satan gjør alt han kan for å hindre det.

Et annet av hans kunstgrep er at han snart har fått all forkynnelse til å tie om seg, til å holde tilbake det meste av alt det Skriften sier om djevelen og hans onde åndehær og deres gjerning, derved får han folk til å tro at han ikke er så farlig, eller endå verre tro at han ikke er til. Derfor får han arbeide i fred og ro, og denne forførende ånd får større og større makt.

Et annet kunstgrep er at han har greit å få Guds folks syn bort fra nadverdens betydning. Nadverden er jo et styrkemåltid på vandringen, og en motvirkende medisin mot all synd, sier Rosenius. Kan så djevelen få folk til å tro at den ikke har så stor betydning, da har han vunnet en stor seier.

Vi leser i Ap.gj. 2,46: Og idet de samdrekta hver dag stadig søkte templet og brøt brødet hjemme, nöt de sin mat med fryd og hjertets

enfold idet de lovet Gud. Djævelen var tidlig ute med sine listige angrep, idet han fikk flyttet nadverden fra hjemmet til kirken. Hadde vi sett hva vi har mistet av den grunn, da ville vi snart flyttet den tilbake slik det var i den første tid. Jeg har praktisert det i hjemmet i mange år, og det var en prest som fikk meg til å begynne med det. Det har vært en av de største velsignelser jeg har hatt i hele mitt kristenliv.

Jeg mener ikke at det er galt å ha det i kirken, men vi skulle hatt det på begge steder, for å utnytte denne store gave og nådemiddel mest mulig. Tenk om jeg med dette kunne vekke en eller flere personer til å gjennemføre

dette, og at prest og predikant måtte forkynne ordet og nadverdens betydning i vårt kristenliv.

Djævelens kunstgrep går ut på at disse midler skal bli bruk så lite som mulig, for derved å svekke vårt troesliv så han kan få oss i sin makt.

Når jeg leser fra misjonsmarkene hvordan hungeren etter en bibel er stor, og tenker på vårt folk der det finnes både en og flere Bibler i ethvert hjem som lite eller ikke blir brukt, da må jeg sørge over et folk som ikke kjenner sin besøkelsestid. Visste vi hvor få som bruker den og lever i den, da ville vi bli forskrekket.

Ole Rolfsnes.

Guds evige evangeliums kraft til frelse, og den evangeliske dåp

I evigheten morgen er Jesus verdens lys
Før synden kom med sorgen Guds nåde oss tilbys
Gud selv for oss bestemmer at synd som vi har gjort
er Sønnens, som han sender. Vi frigjorte får gå bort.
Vår fred med Gud begynner før verdens grunn var lagt.
Han tar bort våre synder ved det han selv har sagt.
Guds nåde er i Jesus. Guds løfte det står fast.
Vi står for Gud i Kristus om jord og himmel brast.
Gud annet ei antager enn Jesu herlighet.
Vårt eget ei behager Guds rene hellighet.
Derfor har Gud oss prydet med Jesu rene liv
og over oss seg fryder tross lovens skarpe kniv.
Vi selv ble helt foraptet ved Adams første fall.
Men Gud dog håp oss skapte ved Adams første kall:
Kom hit du store synder nå har du fått din lønn.
men se jeg deg forkynner oppreisning i min Sønn.
Gud livets såd har sået i Adams faldne kjøt.
FORLIKELSE OPPNÅET. EN FRELSE Gud tilbød.
Ved løftet ble han givet. Mottaget ved å tro.
og se det skapte livet i hjertets mørke bo.
Se Adam må iføres en kledning gjort av Gud.
Et offerdyr må føres til slakterstedet ut.
Det er Guds sterke tale om løftets offerlam.

Så dyrt vil Gud betale for Adams skyld og skan.
Men syndens gift regjerte i slektens faldne kjøt
og mot Guds bud begjerte av syndens last så sot.
Det løftets ord som skapte nytt liv i hjertes bo
og gav det liv de tapte, de vil ei mere tro.
Derfor i Noahs dager Gud taler om igjen.
En vannflom nå borttager all synd og frelser dem
som løftets ord vil høre, til arken tilflukt ta.
Vi ser Gud selv fullføre det verk på Golgata.
Se Abraham mottager ved tro det løftets ord
at så det Gud behager å frelse den som tror
at løftets barn skal spares og lammet ofres hen.
At Gud det åpenbares til liv for synderen.
Og Gud for Moses maler så klart det frelsesverk.
Med vann og blod han taler og selve Paktens Ark.
Det vann som synd borttager. Det blod som liv oss gir.
Vi uforskyldt mottager. Guds Nådestol forblir.
Det samme budskap lyder fra Guds profeters munn
At Gud hver sjel tilbyder kun denne frelsesgrunn:
Guds offerlam som slaktet for verdens synder står.
Men de som det foraktet med skam fortapte går.
Den nye pakt begynner, og løftets ord blir kjøt,
og dåpens vann forkynner den rensing Gud tilbød
i Sønnen som påtager seg slektens synd og skam.
Han derfor dåp mottager og blir Guds offerlam.
Det er Guds visdoms nåde at dåp han oss tilbød.
Den bør ei bli en gåte til strid for brødres kjøt.
Med evangelisk tale, Guds ord som frelsens vann,
vil Gud for oss og male med dåp vår frelsermann.
Gud vil til oss med dåpen den kjære sannhet si
som blir vårt skjold og våpen: I Krisfus ren og fri.
Med dåpens tegn forkynner han i den nye pakt
de samme frelsesrunner som i den gamle pakt.
Det er den sannhet kjære om Guds forløsnings verk
som for oss skal få være til liv og gjøre sterke.
Når det kun i vårt hjerte får virke som Gud vil
blir synden sjelens smerte og nåden klynges til
Når vi i nåden trives det dører kjøtets lyst.
Om misforstått av andre, vårt gudsliv bærer frukt.
Men Guds ord klart forkynner hva satans makt formår.
Med falske frelsesrunner hans list så mange når.
Han kan vår sjel berede falsk grunn å bygge på

så vi trass dåpens glede, tross alt fortapt må gå.
 Så mange anerkjenner Guds nattverd, ord og dåp,
 seg dertil høyt bekjenner, men blir dog uten håp.
 De lar seg lett bedrage av satans løgn og list
 til ikke rett mottage den samme Jesus Krist.
 Det er Guds visdoms nåde at dåp han oss tilbød,
 men brukt på lovisk måte den blir til evig død.
 For dåpen er Guds tale om verdens frelsermann
 og skal for oss kun male hva ene frelse kan.

Kristoffer Høie.

Alle ting med han

Han som ikkje sparde sin eigen son, men gav han for oss alle, korleis skulle han kunna ana enn å gjeva oss alle ting med han.(Rom.8.22.)

Bibelen fortel oss om alt det vi fekk frå den første Adam. Det viste seg snart på fallets dag korleis menneskehjarta vart og er. Vi kan nemna nokre av trekka: Redd for Gud, løgn, vantru,forakt for Guds ord, sjukdom og tårer og død. Denne arven har ført mykje vondt med seg av synd og elendigkeit. Menneske er ikkje lenger i stand til å elska eller leva for Gud. Høyр kva det står i testamentet over Adamsarven eg og du fekk: «Det finns ingen rettferdig, ikkje ein einaste, det finst ikkje den som er vitug, det finst ingen som søker Gud». Vidare står det skrive: «Ein manns fall vart til fordøming for alle menneske». Dette førde med seg sjukdom av alle slag både for lekam og sjel. Det finns ingen sjukdom og tårer utan at det er arv frå Adam.

Då ein røvar hang på ein kross på Golgata, seier han: «Vi lid det vi har fortent». På Golgata hang òer tre som var dømde til døden. Ein av røvarane spotta han på den mitterste krossen og sa: «Er ikkje du Messias? hjelp deg sjølv og oss» Då tok den andre røvaren til ords og sa: «Har du ikkje ein gong otte for Gud, du som er under same domen? Og det med rette, for me får berre lida for det me har gjort. Men han har

ikkje gjort noko gale».

Denne siste røvaren vedkjenner seg arven og tek skulda på seg - eg er skuldig til døden. Den andre røvaren derimot spotta og ville ikkje veta av si synd midt i domen og døden, endå Frelsaren var han så nær, så nær.

Denne Adams arv har menneske bruka og auka med stort frimod til i dag. Tenk berre på all krig og alt blod som har runne frå Abels blod til vår tid. Tenk på alle opplyste heimar, ein fylgle av strid og trette der kjærleik og fred skulle rádt grunnen. Adams barn har ikkje vilje eller makt til å venda seg frå synda, så den berre tiltek både i heim og samfunn.

Men arven frå Adam har også ei onnor sida, og det er att menneske vil rettferdiggjera seg sjølv. Som synd og last har mange ulike utslag, slik er det også med menneske sin trang til å rettferdiggjera seg sjølv. Den første og vel kjende vegen er å skulda på andre, slik Adam og Eva gjorde på fallets dag. Det er heimen, skulen eller samfunnet, det er dei truande eller dei kristne si skuld att eg er som eg er. Andre går så langt at dei erkjenner synd, feil og den falne adamatiske natur, men rettferda for Gud vil dei oppnå ved å gjera og vera det Gud krev i sitt ord.

Dette kan vel også bli noko forsterka av alle den kristelege aktivitet som vi har i vår tid.

Menneske tenkjer og talar som i den gamle tid, då dei sa: «Kom lat oss byggja ein by med eitt tårn som når opp til himmelen». Og det endå Herren har sagt: Sidan dei ikkje kjende Guds rettferd, så streva dei med å grunna si eiga rettferd - Seg ikkje med deg sjølv, kven skal fara opp til himmelen - det vil seja for å henta Kristus ned? eller kven skal fara ned i avgrunnen - det vil seja, for å henta Kristus opp frå dei døde - ? Rom.10,1-7.

Som dei i Noa sine dagar forakta Noa og arka til frelse, slik vert også idag Noa-røysta, og frelsa og rettferda i Jesus Kristus forakta og forkasta. Det er i sanning ein dårleg og ein dødens arv me alle har fått del i, og Guds ord står fast: :Synda si løn er døden».

Ein annan arv

Ein dag steig det ein annan inn i verda. Han heitte Guds Son. Gud sparde ikkje sin einaste Son, men gav han for oss alle.

Han hadde ein stor og ufateleg rik arv med seg. Vi skulle lære, sjå og grunna litt på denne arven, for det er den som gjev verda liv, frelse og salighet. I han var det liv, og livet var Ijoset åt menneske, seier Guds ord. Det seier også: Av hans fullnad har vi alle fått, og det nåde på nåde - nåden og sanninga kom ved Jesus Kristus. I hans munn og hjarta fans det ikkje svik, slik Far var, slik var sonen, fullkommen i alle ting.

Han levde eit stedfortredande liv for oss i eitt og alt, utan feil eller fall som oss. Han kom ikkje for å la seg tena, men for sjølv å tena og gi sitt liv som løysepenger for alle. Difor sa han alltid nei når folket ville ha han til konge og vinna menneskeleg æra. Men han drog seg ikkje bort då Faderen la all verda si synd og straffa på han. Han tok all menneskeleg vannæra, sjukdom og død på seg, som den første Adam førde inn i slekta, og som eg og du har vore med og auka. Han blei født inn under lova, for å kjøpa oss frie som var under lova, så me skulle få barnerett. Det var hans natur og lyst å leva etter Guds lov i alle ting, og likeeins:

var det hans lyst å bera lova sin dom over synda og syndaren og sona den ved sitt liv og blod. Av den grunn kunne han gi blinde synet, løysa bundne hjerter, reisa opp døde, reinsa spedalske og tilgi all synd.

For han er ingenting for stort eller for vanskeleg, heller ingen ting er forlite for han. I Getsemane framfor den heilage og rettferdige domaren låg Sonen i Adams og slekta sin stad. Sonen erkjende fullt ut kva dom synda måtte ha, at den kunne betalast og takast bort åleine ved Guds heilage og dyre blod. Og på Golgata blei det fullført, offeret blei bore, og sigeren vunnen.

Hør dette, du arme og fattige og fortapte syndar, du som ikkje får til dette å bli eller vera ein kristen, du som blir kasta hit og dit av fornufta, synda eller vantrua og mykje anna: **Du er fri! Jesus har betalt og ordna det alt saman hjå Gud.** Å, for eit hav av rikdom, nåde og lov-oppfylling.

«Korleis skulle han kunna anna enn å gi oss alle ting med han». Han har gjeve oss sitt liv, sin død for synda, si oppstoda og seier, ja alt sitt. På same måte som me overtok synd, død, dom og forbannelse frå den første Adam, så har me fått alt i Jesus Kristus, Guds Son, som tener til fred og frelse, liv og sela. «Å, det broderskap se det forgjetter. Mer enn alt hva her jeg nevné kan, For ved Jesu side det meg setter, gir met rett til samme arv som ham».

Den første arven ligg så visst ikkje ubrukt hjå noko av oss. Den får vist mykje både ráderett og livsrett i livet vårt, endå Skrifta seier at lever du etter kjøtet skal du døy. Difor må den første Adam, kjøtet, dødast, slik at vi kan leva for han som døydde og sto oppatt for oss.

Å leva på den nye arven i Jesus Kristus, der alt er ferdig og gjort og fortent av han, det er døden for det naturlege menneske. Men du kor salig, og for ein forskjell det er, for den som har alt i Jesus og skal arva alle ting med han,

Kan noen se at du er en Kristen?

La eders lys være brennende! Luk.12,35.

Like sant som det er, at hele vårt liv er fordervet, like så sant er det at vi er verdens lys, så sant vi eier livet i Guds Sønn. Selv om vi lå dypt i synden før vi ble omvendt, så er Kristi kraft sterk nok til å isticndsette også oss. La oss alltid huske det da, at synden skal ikke herske i oss eller ha makt over oss, men at Kristus skal vinne sin skikkelse i oss, så det blir sant at vi er verdens lys.

Her er desverre kristne som ikke tar det så nøyne med sitt liv. De skjuler seg under «skrøpelighet» også er synd. Så stenges sjelen til for Den hellige Ånds tugt og trøst, og samtidig også for Guds kraft.

Far i huset! Dine barn og tjenere, eller hvem

Ved hans fattigdom blei vi rike, rik som han er rik. Treng vi meir?

Ordet seier at me har fått dobbelt opp for alle våre synder.

Odd Dyrøy

du omgåest, skal kunne si om deg: Han er en kristen! Du har ved omvendelse og tro forpliktet deg til å være en fredens mann - et lys i verden.

Du mor, må heller ikke glemme din plass mellom de unge og gamle. Å, de gamle i huset blir så ofte glemt. Vær lys for de gamle. Snart skal du også bli gammel, og slik som du behandlet de gamle skal også du bli behandlet.

Tjenere eller arbeidere, eller hvem dere nå er, la oss lyse litt i denne mørke verden som trenger det så sårt. Tenk ikke på fremtiden, vær verdens lys i dag.

Og merker du at ditt lys er svakt, så gå til ham som er verdens lys. Han støter ingen bort.

Ludvig Hope.

Framlegg til reiseruter for Norsk Luth. Lekmannsmisjon 1. halvår 1980

1. Odd Dyrøy. Åa, Sannidal, Bygland, Fitjar, Stranda, Bremnes, Nesflaten, Hamrabø, Bråteit, Sandvik, Varaldsøy. Påskehelga Randaberg.
2. Amund Lid. Lindås, Brekke, Yndesdal, Håvik, Tysvær. Påske: Namdalen.
3. Reidar Linkjendal. Namdalen, Tørvikbygd, Stord, Fitjar. Påske: Tysvær, Håvik.
4. Godtfred Nygård. Ellinsøy 15/1, Lanfevåg, Nærbo, Norheimsund. Påske: Sannidal.
5. Margrete Skumsnes. Sannidal. Disp.
6. Olav Aakhus. Disp.